

Мариана Тинчева Еклесия
Тук е богатството, тук е
сърцето ми

Когато колата с владиката влезе в двора на църквата, камбаната започна да бие и звънът ѝ огласи цялото село. Отдавна този звън не се беше чувал над старите къщи, напуснати от стопаните си. Престарелият отец Найден, вече немощен, не можеше да служи в олтарата, а от десетина години млади хора из този край не се срещаха – нито за земеделски труд, нито за грижи на онези 500 възрастни, еднички останали на корена си... Пред входа на храма с поднос и китка здравец за владиката стоеше клисарката. От двадесет години тя почиства икони и свещници в столетната църква, тя мете паяжините и окопава двора... Писано е и се помни, че преди век хората в селото били повече от три хиляди, та направили и училище за децата си, и дом Божи на височината, където всички да се събират на свет ден.

Владиката прекрачи прага, огледа иконостаса с оредели икони, оди-мените от пушека на печката стени, пропукания свод на купола... Той вдигна десница да благослови двайсетината човека, дошли за празника, и се отправи към олтарата. Точно в този Ден на християнското семейство по време на литургията той, с архиерейска ръка и пастирско слово трябваше да ръкоположи за свещенослужител свещенодякон Радойко, останал комай едничък млад човек в родното си село. Старият отец Найден още преди 15 години го пратил в Софийската семинария да учи църковните служби. Сега, на 27 години, задомен за млада, добра невеста, Радойко трябваше да сведе глава пред Светия престол в олтарата и да повтори в сърцето си думите на Спасителя Исус Христос: „Който иска да върви след Мен, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и да Ме следва...“ Знаеше дяконът, че няма да му е лесно да пасе душите на повереното му стадо, но преди всичко се уповаваше на великата милост на Небесния пастир Христос.

От вратата до олтарата на пода беше постлан дълъг килим, по който да мине владиката и новия свещенослужител. Към десет часа, когато се разсея мъглицата над селските дворове, народът пристигна с големи градински букети и църквата се препълни. Няколко жени полагаха от двете страни на килима цветя, та сега Божия дом заприлича на земна райска градина. За този ден Радойко беше поканил гости и от съседни села, така че в 10:30 и двора беше изпълнен с народ, който нетърпеливо чакаше да види облечения в нови дрехи млад свещенослужител. Мъжете и жените бяха над петдесетгодишни. Останали като запалени свещи в обезлюдените си селца, те сякаш се страхуваха да не се заличи чистата благодат на земята им и не искаха да се разделят с пасбищата, стадата, овощките в двора. И сега някои бяха опрени на бастунчета, други бяха

на патерици, но се виждаше че ръцете им не са преставали да работят през лятото.

Щом литургията и ръкоположението свършиха, владиката и свещениците излязоха пред вратата на храма за водосвет. Отец Радойко за пръв път трябваше да поръси всички със светена вода, да изрече: „Благословение Господне да дойде над вас!“ и да подаде малка икона на Свети Йоан Рилски. Щом взе китката и кръста, изведнъж над всички и всичко наоколо се понесе музика. Валдхорни, тропети, кавали засвириха Дунавското хоро, та сърцата на гостите се разиграха. В два големи казана димеше вкусен боб от малките райски градини, имаше и сладкиши и сок. Благословените християни трябваше да опитат от почерпката на свещеника. Беше времето на Рождественския пост и на този ден се позволяваше само риба.

Половин час преди 12 музиката тръгна към ресторанта на площада, а след музикантите – бобения курбан. Баба Стоименка, седнала на дървена пейка пред старата си къща, се кръстеше и викаше: „Боже, боже, от години не съм чувала в наше село такваз веселба! Какъв празник е днес?“ Вместо да ѝ отговори жена около 50 годишна я хвана под ръка и я поведе към ресторанта. От земята се носеше упойващ аромат на есенна шума и плодородие. Магаре пасеше трева в един двор и напомняше картината с яслите на Младенеца Исус. Нещо стана. Нещо съдбовно се беше случило този ден, та от забуленото небе с ясни очи надникна и слънцето. С топлината дойде тръпка на радост. В ресторанта масите вече бяха стъкмени за обед: домашни погачи, ракийка с мезе от туршия; домашно винце с печена риба и постни сармички... Отец Радойко само за миг докосна с ръка чело и сякаш на себе си рече тихо: „Два дни не съм спал, за да се подреди и храма, и веселбата на този ден.“

След първата наздравица момичета и момчета в народни носии захванаха ръченица; млад гъдулар и сладкогласна мома запяха народни песни. След първата чаша вино пък се разиграха стари и млади в лудо дълго хоро, та пода на ресторанта ехтеше. Щом музиката утихна, хората спогледаха масите и видяха, че комай всичкото ядене си стоеше, а народът – сит и доволен. „Май Христос е бил сред нас с пет хляба и две риби, пък ние не сме Го видели? На такъв ден Той може водата да превърне във вино!“ – рече баба Стоименка, която заран и вечер чакаше внуците ѝ да се обадят някъде от Европа, където са гурбетчи. Защото в селото, знайно е, като във всички села, за млади хора не се намира работа: „Какъв празник е днес?“ – тя пак попита.

Отец Радойко едва сега чу гласа ѝ и отиде пред микрофона,

облечен в новото расо:

– Братя и сестри, днес е най-високия, най-очакван празник на моя живот, защото дадох дума да служа на Исус Христос. Скъпа ми е на сърцето моята хубава, млада невеста; мили са ми родителите, които даваха сили и средства да се изуча, а сега положиха скъпи дарове за празника... Какъв ден е днес? В календарчето пише: Ден на християнското семейство и православна младеж. А сега виждам вас, голямото семейство на тази земя, която очаква труда на ръцете ни. Доволен съм, че не тръгнах с млади приятели към Европа, а си останах при вас – да се събираме на християнски празници и да седим на обща трапеза... Братя и сестри, Бог няма да ни остави гладни, Той не ни е оставял и досега. Ако честно работят ръцете ни, ако са чисти и верни на обич душите ни, ще оцелеем.

Отец Радойко направи пауза като да беше свършил думите си, когато майка му застана до него със специален дар: беше малка скулптура на обора с яслите, в които е положен Исус Христос. Жената поднесе подаръка си и се разплака:

– Откакто съм родила сина си, исках да стане свещеник като моя баща. Ето, че този ден дойде, и като дар от небето точно в деня, когато всички, празнуващи днес, разбираме, че сме едно голямо семейство. Благодаря на Бог за сбъднатата ми мечта! Сега ще споделя с вас и другата: искам да си имам внучета, да помагам в отглеждането им и никога да не напускат тази наша земя! – жената спря за миг, наведе глава, после погледна през прозореца на ресторанта: – Преди две седмици ме срещна колежка. Дъщеря ѝ била в Сеул, Корейската република и току-що се върнала. Момичето разказало как там мирише на война дори само да вървиш по улиците и да гледаш страшните силуети на танкове-паметници... Аз съм малък човек, от политика не се интересувам, но искам да си остана българка на моя корен каквото и да се случи, в бъдеще дори границите на Европа да изчезнат, аз искам да остана в нашето село... Тук е богатството ми, тук е сърцето ми – повече не ми трябва.

От масата до прозореца някой извика: „На здраве за нашия поп Радойко и за голямото му семейство!“ После всички вдигнаха чашите, чу се звън на стъкло, още наздрависи, песен... В малката пауза отец Радойко, все още зад микрофона, даде тон за „Многая лета“... И всички запяха „Многая лета“... Като благослов за голямото християнско семейство на тази земя, където винаги ще пасат стада, ще се чуват църковни камбани, градини ще дават щедър плод... И ще се раждат деца от корена ѝ.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10426>]